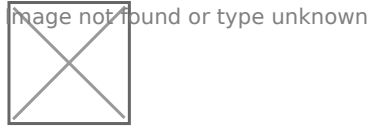

Το δικό του βλέμμα

/ [Γενικά Θέματα](#)

[Χριστός](#) Image not found or type unknown

Μελετώντας κανείς τή ζωή του Κυρίου μας μέσα απο τις σελίδες τής Αγίας Γραφής διαπιστώνει πώς υπάρχουν κάποια μικρά σημεία, κάποιες λεπτομέρειες, πού εκ πρώτης όψεως μπορεί νά φαίνονται ασήμαντες, αν όμως τις εξετάσει προσεκτικότερα, θά δει πώς καί αυτές οί λεπτομέρειες έχουν τή θέση τους, τή σημασία, τήν άξια τους.

Μιά τέτοια συγκλονιστική λεπτομέρεια μάς περιγράφει ο ιερός ευαγγελιστής Λουκάς.

Μεσάνυχτα Πέμπτης πρός Παρασκευή ο Κύριος βρίσκεται ενώπιον τών αρχιερέων Άννα καί Καϊάφα. Μόνος. Χωρίς τή συνοδεία, τή συμπαράσταση τών μαθητών, τήν υποστήριξη τού Πέτρου, τήν όποια λίγο πριν Του είχε υποσχεθεί.

Τήν ίδια ώρα, στόν ίδιο τόπο, μπροστά σέ μιá δούλη αυτός ό μαθητής, ό Πέτρος, θά αρνηθεί τόν Κύριο τρεις φορές. Καί μάλιστα μέ όρκους καί αναθεματίζοντας καί καταρώμενος τόν εαυτό του, είπε ότι δέν γνωρίζει τόν Κύριό του! Ό πειρασμός ήταν μεγάλος καί τό αμάρτημα βαρύ. Εκείνη τή στιγμή άκούστηκε τό λάλημα τού πετεινού. Ήταν τό σημάδι πού είχε βάλει ο Κύριος γιά νά τόν ξυπνήσει. «Ού φωνήσει σήμερον αλέκτωρ πριν η τρις απαρνήση μή ειδέναι με» τού είχε πει (Λουκ. κβ' 34).

Τήν ίδια στιγμή ό Κύριος, είτε από τήν ανοικτή πόρτα τής αίθουσας όπου δικαζόταν, είτε από κάποιο παράθυρο τού διαδρόμου απ' όπου Τόν οδήγησαν στήν έπίσημη αίθουσα τού συνεδρίου, έριξε ένα βλέμμα στον Πέτρο γεμάτο πόνο καί συμπάθεια. «Ενέβλεψε τώ Πέτρω», σημειώνει ο εύαγγελιστής Λουκάς. Βρισκόταν ενώπιον τών παρανόμων δικαστών, δέν λησμόνησε όμως τόν μαθητή του. Θά μπορούσε, σημειώνει ο αείμνηστος καθηγητής Παναγιώτης Τρεμπέλας, «νά του στρέψη οριστικούς τά νώτα καί νά μή ρίψη πλέον κανέν βλέμμα εις αυτόν. Καίτοι δέ ό Πέτρος είναι ήδη ένοχος βαρέος εγκλήματος, έν τούτοις ό Ιησούς αποφεύγει νά τόν εκθέση καί νά τόν καταισχύνη. Δέν του φωνάζει, αλλά ρίπτει βλέμμα επ' αυτού, τήν σημασίαν του οποιου μόνος ο Πέτρος ηδύνατο νά εννοήση».

Τό βλέμμα τού Κυρίου...

Βλέμμα πόνου. Αυτό τό βλέμμα ήταν ένας πολύ δυνατός λόγος πρός τόν μαθητή. Μιλούσε γιά τόν πόνο πού τού προξένησε ή αμαρτία του Πέτρου. Έλεγε ότι πονάει καί λυπάται βαθύτατα ο Κύριος γιά τό κατάντημα του μαθητή.

Αλλά είναι καί βλέμμα εκπλήξεως καί ελέγχου. Σάν νά τού έλεγε: Εσύ, Πέτρε, δέν μέ γνωρίζεις; Εσύ πού ήσουν τρία ολόκληρα χρόνια μαζί μου; Εσύ του όποιου πριν από λίγο έπλυνα τά πόδια καί έδωσα τό Σώμα καί τό Αίμα μου; Έσύ πού μέ διαβεβαίωσες γιά τήν μέχρι θανάτου αφοσίωσή σου; Πέτρε! Πόσο ασυνεπής φάνηκες! Δέν μπόρεσες νά κρατήσεις τό λόγο σου! Πόσο χαμηλά έπεσες εσύ ό γενναίος!

Ήταν όμως καί βλέμμα γεμάτο στοργή καί συμπάθεια. Καί στήν πτώση σου είμαι κοντά σου, Πέτρε, του έλεγε. Καί προηγουμένως προσευχήθηκα νά μή χαθείς. Καί τώρα όμως στήν ώρα τής αδυναμίας σου δέν σέ απορρίπτω. Είμαι κοντά σου.

Ήταν τέλος καί βλέμμα καθοδηγήσεως. Του έλεγε: Θυμήσου, Πέτρε, τήν κλίση σου. Θυμήσου τότε πού περπάτησες πάνω στά κύματα καί, όταν άρχισες νά βυθίζεσαι, φώναξες «Κύριε, σώσόν με». Τότε άπλωσα τό χέρι μου καί σ' έσωσα. Τώρα τά χέρια μου είναι αλυσοδεμένα. Καί ό κίνδυνος στόν όποιο βρίσκεσαι, είναι ασυγκρίτως μεγαλύτερος. Απλώνω λοιπόν τό βλέμμα μου, γιά νά σέ βοηθήσω νά σηκωθείς από τή φοβερή πτώση σου. Στό βάθος τής ψυχής σου γνωρίζω ότι συνεχίζεις νά μέ αγαπάς. Γι' αυτό καί σέ καλώ νά επιστρέψεις.

Αυτό τό βλέμμα ήταν μιά δυνατή πρόσκληση μετάνοιας στόν Πέτρο. Αυτό τό βλέμμα έμεινε χαραγμένο γιά πάντα στήν καρδιά του μαθητή. Κι εκείνος τό δέχθηκε. Αμέσως συναισθάνθηκε τό αμάρτημά του, συναισθάνθηκε τό βάθος στό όποιο τόν έριξε ή αυτοπεποίθησή του «καί εξελθών έξω έκλαυσε πικρώς» (Ματθ. κς' 75). Μετανόησε, έχυσε πικρά, καυτά δάκρυα συντριβής, ολοκληρωτικής μετάνοιας.

Ίσως κάποιες φορές βρισκόμαστε καί μείς στή θέση αυτή τού Πέτρου. Βρισκόμαστε:

Όταν παραβαίνουμε τις εντολές του Θεού καί τις υποσχέσεις πού δώσαμε.

Όταν γεμίζουμε μέ απροσεξίες τή ζωή μας μ' αυτά πού λέμε, πού ακούμε, πού βλέπουμε, πού κάνουμε.

Όταν αμφιβολίες, ολιγοπιστίες καί διλήμματα γεμίζουν τό εσωτερικό μας μπροστά στις δοκιμασίες, στις θλίψεις καί στά προβλήματα τής ζωής.

Τότε τό βλέμμα τού Κυρίου στρέφεται καί σέ μάς. Είτε μέσα από τήν εικόνα του, είτε από τόν αιώνιο λόγο του, είτε από τή συμβουλή τού Πνευματικού μας, είτε από τή φωνή τής συνειδήσεώς μας. Αισθανόμαστε τό βλέμμα του μέ τήν ίδια αγάπη καί στοργή νά μάς καλεί ξανά κοντά του, νά μάς δυναμώνει καί νά μάς στηρίζει γιά νά βρούμε πάλι τόν σωστό δρόμο, τήν ορθή πορεία μας κοντά του, παιδιά δικά του αγαπημένα, ξανά μαθητές του.

Αρκεί νά τό βλέπουμε, νά Τόν πιστεύουμε καί νά μετανοούμε.

Πηγή: agiameteora.net